

Arrest

nr. 230 542 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjadische nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SPREUTELS *loco* advocaat C. BUYTAERT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Tsjaadse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Magsum etnie. U bent geboren op 23 februari 1994 in Ndjamena, waar u uw hele leven woont. U huwt op 5 maart 2014. Uw echtgenote trekt in bij u en uw familie. U werkt als handelaar.

Uw neef Albashar Bishara is lid van de oppositiebeweging CCM SR. Een 4-tal maanden geleden had u de laatste maal contact met uw neef. Kort na dit contact wordt u door de inlichtingendiensten gecontacteerd. U dient zich naar hun kantoren te begeven. U negeert deze oproeping.

Op 5 augustus 2019 vraagt u aan de Tsjaadse autoriteiten een paspoort aan. Dit werd uitgegeven op 13 augustus 2019.

Op 8 augustus 2019 wordt u echter gearresteerd door de veiligheidsdiensten op verdenking van contact met de oppositie via uw neef.

U wordt op 6 september vrijgelaten. De volgende dag, op 7 september 2019 gaat u uw paspoort ophalen.

Op 23 september 2019 vraagt u een Schengenvisum aan via de Franse ambassade te Tsjaad. Dit wordt u enkele dagen later toegekend.

Op 14 oktober 2019 verlaat u Tsjaad en reist via Nyani en Marokko naar België. U wordt op de luchthaven tegengehouden en dient op 15 oktober 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw aankomst in België vertelde uw familie u dat de politie op 29 oktober 2019 naar u kwam vragen en dat ze een oproepingsbrief voor u achterlieten.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een huwelijksakte, een oproepingsbrief van de politie en medische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid omdat u niet in het bezit bent van de nodige documenten voor binnenkomst op het grondgebied, rechtvaardigt dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u door de veiligheidsdiensten gedurende een maand vastgehouden werd op verdenking van samenwerking met de oppositie (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 13/11/2019 (verder notities CGVS), p. 10).

U verklaart dat u op 8 augustus 2019 opgepakt werd en vrijgelaten werd op 6 september 2019 (notities CGVS, p. 10). U werd een maand vastgehouden (notities CGVS, p. 10 + p. 12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u echter dat u gedurende 2 maanden in de gevangenis gezeten heeft (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1), dan wel 1 maand (Vragenlijst CGVS, vraag 3.4). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, houdt u vast aan uw verklaring dat u één maand vastgehouden werd (notities CGVS, p. 17) en dat hij (de tolk) het misschien zo begrepen heeft. Het is echter niet ernstig om na confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen deze tegenstrijdigheden

te wijten aan de tolk. Daarenboven werd het verslag u in het Arabisch voorgelezen, zonder dat u aangeeft dat uw verklaringen verkeerdelijk genoteerd werden. Dit is des te frappanter aangezien u reeds voor de DVZ tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de duur van uw gevangenschap. Bovendien verklaart u voor de DVZ dat u **niet meer wist wanneer u juist gearresteerd werd** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1).

Verder prangt het dat er **bij uw vrijlating niets verteld werd omtrent de reden van uw vrijlating, eventuele voorwaarden die verbonden waren aan uw vrijlating of dat u later nog voor de autoriteiten moest verschijnen** (notities CGVS, p. 14). Voor de DVZ verklaarde u eveneens niet te weten waarom u vrijgelaten werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.4).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u vastgehouden werd door de Tsjaadse autoriteiten in de omstandigheden zoals u deze schetst voor het CGVS.

Het is daarenboven **niet aannemelijk dat u via de luchthaven te Ndjamena Tsjaad verlaat zonder dat u op de luchthaven tegengehouden wordt, indien u werkelijk gezocht zou worden door de Tsjaadse autoriteiten**. Gevraagd of er in de luchthaven van Tsjaad iets gebeurd is, verklaart u dat het daar helemaal niet moeilijk is en dat u direct uw visum mocht laten zien en doorgaan (notities CGVS, p. 6). Gevraagd of er u op de luchthaven vragen gesteld werden, verklaart u dat ze u alleen vroegen of u naar België ging. **Het is echter niet aannemelijk dat u door de paspoortcontrole in de luchthaven zou geraken indien u effectief gezocht werd door de Tsjaadse autoriteiten, te meer daar u met een paspoort op uw eigen naam reisde** (notities CGVS, p. 5). Opgemerkt dat ze u zullen registreren zodat u de grensbewaking op de luchthaven niet kan passeren, verklaart u dat u alles vlug geregeld heeft voordat ze uw naam overal zouden registreren (notities CGVS, p. 15). U werd door de autoriteiten echter reeds vrijgelaten op 6 september 2019 (notities CGVS, p. 10) en verliet Tsjaad op 14 oktober 2019 (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier), dit is meer dan een maand na uw vrijlating. Dit geeft de autoriteiten ruim de tijd om u te seinen zodat u niet via de luchthaven het land kan verlaten. Dat u Tsjaad via de luchthaven kon verlaten met uw eigen paspoort is des te verwonderlijker aangezien u verklaart dat ze u overal volgden (notities CGVS, p. 10 + p. 15-16). Immers, indien u overal gevolgd werd door de Tsjaadse autoriteiten, had u het land niet zo eenvoudig via de luchthaven kunnen verlaten.

Daarenboven verwondert het dat u **naar aanleiding van de aanvraag voor een paspoort – op 5 augustus 2019 - geen vragen of opmerkingen kreeg** (notities CGVS, p. 5) omtrent uw contacten met de oppositie, en dat zelfs de inlichtingendiensten niet wisten dat u een paspoort gevraagd had (notities CGVS, p. 15), terwijl u toch overal gevolgd werd (notities CGVS, p. 10 + p. 15-16). Dit prangt des te meer aangezien u reeds meer dan 4 maanden geleden – in de maand juli – de laatste maal contact had met uw neef (notities CGVS, p. 12) en u toen opgebeld werd om bij de autoriteiten te verschijnen, maar deze oproep negeerde en daarna besloot een paspoort aan te vragen.

Het tast bovendien de doorleefdheid van uw verklaringen grondig aan dat u **tijdens het vrij relaas geen verklaringen aflegt omtrent deze oproeping** (notities CGVS, p. 10), hoewel u gevraagd werd of er nog iets anders gebeurd is. Bovendien legt u tijdens dit vrij relaas evenmin enige verklaringen af omtrent de politie die u op 29 oktober II kwam zoeken en een oproepingsbevel aan uw familie gaf (notities CGVS, p. 7).

U verklaart dat uw familie u vertelde dat de politie op 29 oktober bij hen geweest is om u te zoeken en dat ze een papier afgegeven hebben waarop staat dat u bij hen moest langsgaan (notities CGVS, p. 7). U weet echter niet wanneer u bij hen moest gaan omdat u dat papier niet gezien heeft (notities CGVS, p. 15-16). U heeft echter **niet aan uw familie gevraagd u dat papier te bezorgen, omdat u niet weet hoe ze u dat kunnen opsturen**. U heeft evenmin via uw broer in België gevraagd om dat te bezorgen. **Aangezien u reeds facebook en WhatsApp gebruikt en in het verleden eveneens een e-mailadres heeft gehad, kan niet ingezien worden waarom u niet aan uw familie vraagt u het bewuste papier langs elektronische weg te bezorgen**. Het gegeven dat u aan uw familie niet meteen vraagt om u dit document te bezorgen, wijst op een groot gebrek aan interesse uwentwege in deze zaak en tast bijgevolg uw geloofwaardigheid nog verder aan.

In kader van de huidige procedure ontving het CGVS via het gesloten centrum en via uw advocaat na het persoonlijk onderhoud een e-mail met een kopie van een oproepingsbevel. De bewijswaarde van dit document is vooreerst, in het licht van de ongeloofwaardigheid van uw relaas, echter beperkt aangezien

dergelijke documenten eenvoudig na te maken zijn. Bovendien blijkt nergens uit dit document dat u door de politie uitgenodigd werd met het oog op een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Nergens blijkt dat u als een verdachte werd uitgenodigd.

*U legt eveneens medisch attesten voor waarbij de arts verklaart u op 6 september 2019 onderzocht te hebben omwille van slagen in de gevangenis. De arts stelde een trauma vast. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin dit trauma opgelopen werd, vast te stellen. **Het medisch attest vermeldt dus dat u trauma's opgelopen heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.***

De door u neergelegde huwelijksakte kan het voorgaande niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het EVRM, artikel 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het verbod op willekeur, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een fotokopie van een arrestatiebevel doorgestuurd door de broer van verzoeker.

2.2. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Artikel 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 is opgeheven.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 maart 2019 (CG nr. 1818586), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Verzoekers verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij werd vastgehouden door de Tsjaadse autoriteiten in de omstandigheden zoals hij schetst, en het medisch attest geen uitsluitel biedt over de omstandigheden waarin hij deze heeft opgelopen.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Tsjaad is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees koestert omwille van zijn politieke problemen in Tsjad en het risico loopt op vervolging. Volgens hem was hij het slachtoffer van een aanhouding omwille van politieke verwantschap. Voorts stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is.

2.7.2. Verzoeker heeft ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming een fotokopie van een “*Carnet de Santé*” ingediend waarin wordt geattesteerd dat hij op 6 september 2019 vanuit de gevangenis wordt gestuurd (“*Malade Référé(e) de: prison*”) naar de spoed waar hij wordt opgenomen voor traumatische pijnen ten gevolge van stokslagen in de gevangenis. Voorts zijn er twee voorschriften voor medicatie.

Aan de door verzoeker bijgebrachte kopieën van bladzijden uit een “*Carnet de Santé*”, die niet genummerd zijn, en een fotokopie van een medisch voorschrift wordt door de Raad geen bewijswaarde toegekend omdat algemeen geweten is dat fotokopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. *In casu* klemt dit des te meer nu de bladzijde waarop vermeld wordt dat verzoeker opgenomen wordt op de spoed omwille van stokslagen, niet is ondertekend en door eender wie eender wanneer kan opgemaakt zijn, en verzoeker in zijn verklaringen op geen enkel moment verklaart dat hij tijdens zijn detentie stokslagen kreeg.

Wat de oproepingsbrief betreft dient te worden vastgesteld dat uit dit document dat tevens een fotokopie is, slechts kan afgeleid worden dat verzoeker zich moet aanmelden bij de politie, niet meer of niet minder.

Wat het ter terechtzitting neergelegde arrestatiebevel betreft kan vooreerst worden vastgesteld dat het een slecht leesbare fotokopie betreft. Ook voor dit geval geldt dat geen bewijswaarde wordt toegekend aan het arrestatiebevel omdat algemeen geweten is dat fotokopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Daarenboven wordt in dit arrestatiebevel gesteld dat een kopie aan verzoeker betekend werd op 4 december 2019, wat niet het geval kan zijn vermits verzoeker op dat moment in België verbleef. Voorts wordt vastgesteld dat het een “*mandat d’arrêt pour L’audience (voorgedrukte tekst) de (onleesbaar) à l’execution heures (voorgedrukte tekst)*” betreft. De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker wordt opgeroepen maar niet in kennis wordt gesteld voor welke zitting en wanneer hij wordt opgeroepen. Gelet op al deze elementen samen is de Raad van oordeel dat geen bewijswaarde kan toegekend worden aan dit ter terechtzitting neergelegde stuk.

Derhalve volstaan deze medische documenten, de oproepingsbrief en het arrestatiebevel op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.7.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij door de veiligheidsdiensten gedurende een maand werd vastgehouden op verdenking van samenwerking met de oppositie. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vrees omdat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de duur van zijn aanhouding. Verzoeker verklaarde immers op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij 2 maanden werd vastgehouden, en hij niet meer juist wist wanneer hij gearresteerd werd, terwijl hij tijdens zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal stelde dat hij 1 maand in de gevangenis verbleef en op 8 augustus werd opgepakt. Voorts wordt vastgesteld dat bij verzoekers vrijlating niets werd vastgesteld omtrent de reden van zijn vrijlating, eventuele voorwaarden die verbonden waren aan de vrijlating of dat hij later nog zou moeten verschijnen voor de autoriteiten. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker zonder problemen met zijn paspoort en legaal het land zou kunnen verlaten indien hij effectief door de autoriteiten wordt gezocht, en (ii) het verwondert dat hij geen vragen kreeg toen hij zijn paspoort op 5 augustus aanvraagde, en (iii) zelfs de inlichtingendiensten niet wisten dat hij een paspoort had aangevraagd terwijl hij overal gevolgd werd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker

weerlegt immers de motieven niet door (i) zich te beklagen over het feit dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens, (ii) te bevestigen dat hij werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn, en (iii) op te merken dat zijn relaas niet zomaar kan weggewuifd worden door te stellen dat er bepaalde tegenstrijdigheden zouden zijn geweest in het DVZ-gehoor en het CGVS-gehoor.

Verzoeker ontkracht ook de motieven niet waar hij stelt dat zijn reisweg en de documenten geen uitstaans hebben met zijn vrees. In de bestreden beslissing wordt immers correct vastgesteld:

*“Het is daarenboven **niet aannemelijk dat u via de luchthaven te Ndjamena Tsjaad verlaat zonder dat u op de luchthaven tegengehouden wordt, indien u werkelijk gezocht zou worden door de Tsjaadse autoriteiten.** Gevraagd of er in de luchthaven van Tsjaad iets gebeurd is, verklaart u dat het daar helemaal niet moeilijk is en dat u direct uw visum mocht laten zien en doorgaan (notities CGVS, p. 6). Gevraagd of er u op de luchthaven vragen gesteld werden, verklaart u dat ze u alleen vroegen of u naar België ging. **Het is echter niet aannemelijk dat u door de paspoortcontrole in de luchthaven zou geraken indien u effectief gezocht werd door de Tsjaadse autoriteiten, te meer daar u met een paspoort op uw eigen naam reisde** (notities CGVS, p. 5). Opgemerkt dat ze u zullen registreren zodat u de grensbewaking op de luchthaven niet kan passeren, verklaart u dat u alles vlug geregeld heeft voordat ze uw naam overal zouden registreren (notities CGVS, p. 15). U werd door de autoriteiten echter reeds vrijgelaten op 6 september 2019 (notities CGVS, p. 10) en verliet Tsjaad op 14 oktober 2019 (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier), dit is meer dan een maand na uw vrijlating. Dit geeft de autoriteiten ruim de tijd om u te seinen zodat u niet via de luchthaven het land kan verlaten. Dat u Tsjaad via de luchthaven kon verlaten met uw eigen paspoort is des te verwonderlijker aangezien u verklaart dat ze u overal volgden (notities CGVS, p. 10 + p. 15-16). Immers, indien u overal gevolgd werd door de Tsjaadse autoriteiten, had u het land niet zo eenvoudig via de luchthaven kunnen verlaten.*

*Daarenboven verwondert het dat u **naar aanleiding van de aanvraag voor een paspoort – op 5 augustus 2019 - geen vragen of opmerkingen kreeg** (notities CGVS, p. 5) omtrent uw contacten met de oppositie, en dat zelfs de inlichtingendiensten niet wisten dat u een paspoort gevraagd had (notities CGVS, p. 15), terwijl u toch overal gevolgd werd (notities CGVS, p. 10 + p. 15-16). Dit prangt des te meer aangezien u reeds meer dan 4 maanden geleden – in de maand juli – de laatste maal contact had met uw neef (notities CGVS, p. 12) en u toen opgebeld werd om bij de autoriteiten te verschijnen, maar deze oproep negeerde en daarna besloot een paspoort aan te vragen.*

*Het tast bovendien de doorleefdheid van uw verklaringen grondig aan dat u **tijdens het vrij relaas geen verklaringen aflegt omtrent deze oproeping** (notities CGVS, p. 10), hoewel u gevraagd werd of er nog iets anders gebeurd is. Bovendien legt u tijdens dit vrij relaas evenmin enige verklaringen af omtrent de politie die u op 29 oktober II. kwam zoeken en een oproepingsbevel aan uw familie gaf (notities CGVS, p. 7).”*

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker verwijst nog naar een website van de Federale Overheidsdienst over de algemene veiligheidssituatie in Tsjaad, en hij stelt tevens dat de CGVS niet heeft nagegaan wat verzoekers lot als afgewezen asielzoeker zal zijn bij terugkeer naar Tsjaad. De Raad wijst er vooreerst op dat dit bericht van de Federale overheidsdienst gericht is tot de Belgische bezoeker van Tsjaad. Voorts benadrukt de Raad dat verzoeker zijn vrees voor vervolging door de Tsjaadse autoriteiten omwille van zijn verwantschap met een oppositielid niet heeft aangetoond, zodat hij niet aannemelijk maakt waarom hij, gegeven deze omstandigheden en het feit dat hij legaal het land verliet met een authentiek paspoort,

een gegronde vrees zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Tot slot wijst de Raad erop dat het de taak is van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoekster enkel de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, maar doch om de subsidiaire bescherming verzoekt, kan verwezen worden naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.12. In de mate verzoeker nog een “verbod van willekeur” aanvoert kan de Raad slechts vaststellen dat hij dit niet uitwerkt.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS